

דרכים
ומסילות
למבקשי
ה' בדרכי
העבודה
העולה
בית א-ר

אגודת אבקת

יו"ר ע"י "נכספה" - איגוד בני הישיבות לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

דיבורי אמת מבארו של דגחל נובע

לעזרד ליבי

כואב לך? הגעת בזמן!

הסיבה שצריך להצטער על מה שקרה כבר לפני אלפי שנים • ואם זה כ"כ חשוב אז למה רק עכשיו • ומה באמת המהות של ימי בין המצרים

בורחים מהכאב, מתמקדים בטוב, ומשתדלים להתקרב לה' יתברך מתוך הטוב שקיים, בגשמיות וברוחניות.

אבל אי אפשר באמת להתעלם מהכאב. הוא קיים ונושם ובוטט. ועם כל הטוב מסיבי, יש שם בתוך הלב כאב עצום נורא ובלתי נתפס, והוא חייב לבוא לידי ביטוי. לשם כך - אחת ליום כל ליה בתיקון חצות, ואחת לשנה בימי

מתבקשים לבכות על בית מקדש שהיה לפני כאלפיים שנה. איננו בוכים על העבר, אלא על ההווה.

לא צריך להיות צדיק או בעל מדרגה, כדי לבכות. ממש לא. כל שצריך הוא להיות בנאדם בריא, ולהצטייד במעט כאב. מי שלא כואב לו כלום, לא בגשמיות ולא ברוחניות, הלב שלו מת וזקוק להחייאה. אדם מן השורה, שהלב שלו עדיין פועם, נושא בקרבו כאב, מעט או הרבה כנראה הרבה. וזה, כל מה שצריך.

כל הכאבים שיש לנו, מהלחץ מול הפקיד בבנק ועד מחלות ואסונות בר מינן, כל שכן נפילות ומכשולות - הם כאב הגלות. כי כך בדיוק מרגיש מי שאין לו בית. הוא מרגיש דפוק ומסכן, וכל דבר פוגע בעמקי נפשו כאילו נגמר העולם. מי שיש לו בית ומשפחה, ומרגיש אהוב ושווה, לא כואב לו כל מה שזו. ואנחנו, אין לנו בית.

להפסיק לברוח

כל השנה אנחנו מתעלמים מהכאב, ומנסים להתמקד בעשירית הכוס המלאה. כי אכן, גם בגלות הארוכה והמרה, יש לנו הרבה מאד טוב. יש לנו ראש חודש וגם שבת קודש, חגים וימים טובים, חתונות והרבה מזל-טובים, נחת פרנסה ואושר ושמחה. ואנו משתדלים להתמקד בטוב הזה, ולשמוח בו.

וטוב שכן. כי אם לא, לא יכולנו לשרוד יום אחד בגלות, בטח לא אלפיים שנה. וה' יתברך רוצה שנחיה גם בגלות. יש לה לאותה גלות מטרה חשובה ונשגבה, שידועה לו יתברך, ואנחנו צריכים לעבור את הגלות כדי להגיע לאותה מטרה. בכדי שנוכל לעשות את זה, עלינו להתמקד בטוב ולהסיח דעת מהכאב. וזה מה שאנחנו עושים במשך השנה.

ב בועות אלו המכונים 'בין המצרים', אנו מתאבלים. לא נעים להתאבל, במיוחד על משהו שאנחנו לא מכירים. ירושלים / בית המקדש / חומת העיר? משהו שהיה פעם, שמענו עליו, אבל איפה זה פוגש אותנו היום?!

אז נכון, כיהודים כשרים אנחנו לא שואלים שאלות. מרכינים את הראש, ומקיימים את דברי השולחן ערוך. כשם שאנחנו מצייתים לו כשזה מגיע לפורים ופסח, כך גם כשזה מגיע לבין המצרים ותשעת הימים. אבל באותה מדה, כשם שלבנו מבקש לדעת את מהותם ופנימיותם של פורים ופסח, כך הוא רוצה להבין את עניינה של האבלות בה אנו עוסקים.

האם המטרה היא רק להצטער להסתגף ולבכות, כסוג של עונש, כי נו-נו-נו אנחנו אשמים בחורבן בית המקדש, ומגיע לנו. או שמא ישנה מטרה עמוקה ופנימית יותר של התקרבות, שאי אפשר להגיע אליה אלא באמצעות אותה אבלות?!

תועלת גדולה לנפש

כדברי האריז"ל מובא שראוי בימים אלו לשבת בכל יום כמו חצי שעה, ולבכות בכיה של ממש. והוא מוסיף שיש בכך 'תועלת גדולה לנפש'. בספרים הקדושים מובא שימים אלו מסוגלים במיוחד להתקרב לה' יתברך, ורמזו זאת בפסוק 'כל רודפיה השיגוה בין המצרים', שכל 'רודף י-ה' יוכל להשיגו בימים אלו של 'בין המצרים'.

לא מדובר בסגולה, אלא בליבת העניין. איננו בוכים ולא נדרשים לבכות - על מה שהיה. כשם שלא הגיוני לבקש מבן אנוש לבכות ולהתאבל על סבא-רבה של סבא-רבה שנפטר לפני שמונה מאות שנה, כך לא ייתכן שאנו

שלא הגיוני לבקש מבן אנוש לבכות ולהתאבל על סבא-רבה של סבא-רבה שנפטר לפני שמונה מאות שנה,

בין המצרים, אנו בוחרים להקשיב לו ולתת לו להיות. לא מתעלמים, לא בורחים, לא מתמקדים בטוב אלא בכאב.

בימים אלו הכאב הוא אורח של כבוד, ואנחנו מקשיבים לו היטב, ומבינים עד עומק עומק הנפש כמה אנחנו 'הומלסים' ובודדים, שכל אחד וכל דבר יכול לדרוך עלינו כאילו כלום. למה, כי אין לנו בית ואין לנו אבא, ואנחנו חיים כמו יתומים מסכנים. ואז! כאשר הכאב הזה מופיע במלוא 'תפארתו', מתגלה עוד משהו: יחד אתנו, באותו כאב ובכי, נמצא עוד מישהו. אבא.

התוצאה של הבכיה, היא אותה תוצאה של השמחה. בשניהם אנחנו מוצאים את ה'. לפעמים דרך השער הראשי, ולפעמים דרך החנייה. הבכיה, היא תועלת גדולה לנפש כדברי האריז"ל. כל המתאבל, זוכה ורואה.

לעבור ב'שברי לוחות'...

יוסי: שייע יקר, מה נשמע?

שייע: מה איתך? אני כל כך שמח לשוחח שוב. מאז הפעם הקודמת שדיברנו, אני ממש 'הולך' עם הדברים. פתאום הבנתי איך להוכיח את עצמי בצורה נכונה, כזו שמגדלת ומקדמת ומביאה באמת את התוצאה הנרצית, לא כזו שמוחצת וקוברת, ופשוט אני רוצה לומר לך תודה.

יוסי: ברוך השם, מקבלין דין מן דין. גם אני קיבלתי מהשיחה שלנו המון השראה.

הפעם, ברשותך, אני רוצה לעסוק בעניין שונה לגמרי. אני קצת מתבייש, וגם לא כל כך יודע איך להתחיל, אז אולי אני אשתף אותך במה שקורה איתי, ובין כפלי הדברים, בעזרת השם, תבין את העניין. כפי שידוע לך, זה לא מכבר התחנתני, וכבר כמה זמן שאני יושב בכלל. לאחרונה, עול הפרנסה מעט לוחץ, ובד בבד, השחיקה גם היא נותנת את אותותיה. אולי זה תלוי זה בזה. כך או כך, אני יושב בכלל ומרגיש בבוז זמן ולא בדיוק מרגיש טעם כ"כ בלימוד, ו...

שייע קוטע את הדברים של ידידו: יוסי, קודם כל, תרגיש בסדר. יש לך ניסיון ואתה תעבור אותו בעזרת השם. זו רק תקופה, ואתה לא צריך להתבייש. מי כמוני יודע את לבבך הטהור, ועד כמה אתה באמת רוצה לשבת בבית השם כל ימי חייך. לגופו של עניין, אני מבין שהשאלה היא לא האם לצאת לעבוד או על כל פנים להחליף כולל, הנושא שלך הוא איך צולחים את היבשות הזמניות.

יוסי: הבנת אותי הרבה יותר טוב משהבנתי את עצמי. זהו בדיוק, שכבר לא ידעתי מה קורה איתי. אבל אתה אומר נכון, בעצם רציתי לדבר על טעם ומתיקות בתורה. איך משיגים את זה?

שייע: בטח כבר חשבת על הנושא לא מעט. האם כבר העלית אי אילו פנינים?

יוסי: יש המון פנינים. ובשכל אני ממש יודע ומבין שהתורה היא מעל הכל, אבל איפשהו בהרגשה זה נחסם. דווקא לאחרונה ראיתי שיחה בספר שיחות הר"ן, צ"ה נדמה לי. שם רבינו מסביר שהתורה בפנימיות מורכבת משישים ריבוא שמות ישראל, וכשיש פגם באהבת ישראל, יש חיסרון באהבת וחשקת התורה.

שייע: ונראה לך שזה הפתרון עבורך? שלא לדבר על שום אדם מישאל? האם אתה לוקה בזה?

יוסי: לא נראה לי, לא.

שייע: אז אם כן, לא זה העצה בשבילך עכשיו. אל תלקה את עצמך לחינם. אתה מתפלל על זה?

יוסי: המון. אבל מרגיש ששום דבר לא זו. אני לומד ולומד, ולא יוצא עם שום דבר ביד.

שייע: זהו זה, פה הנקודה. אתה לא מרגיש שהתורה מאירה לך פנים, היות ואתה לא זוכר את הלימוד. אתה יודע שרבינו אומר ששכחה היא מתנה?

יוסי: מתנה? עד כדי כך? אתה רציני?

שייע: כן. כי אם לא היינו שוכחים את כל העבר, היינו מדשדשים בו ולא מתקדמים אל העתיד. זה נכון בגשמיות וגם ברוחניות. אבל לתורה

זה לא כל כך שייך, סתם פשוט כי דיברנו על שכחה אז נזכרתי בזה.

אבל באמת, גם בתורה השכחה היא מתנה, רק באופן אחר. שכחת התורה ירדה לעולם כשמשה רבינו שבר את הלוחות. משה רבינו ירד מהשמיים וראה שעם ישראל חטא בעגל, ומיד שבר את הלוחות. אתה מבין את הצעד הזה?

יוסי: אכן, מה הקשר? מדוע לשבור את הלוחות?

שייע: אז אין לנו שאלות כמוכן על משה רבינו. אבל מה שאנחנו יכולים להוציא מזה למעשה, מוטל עלינו לעשות. ר' נתן מסביר בהלכות תפילת המנחה הלכה ו', שבעצם התורה היא מתוקה, עריבה ונעימה, וממנה נשפע כל הנעימות שיש בעולם, בכל הדברים. ולכן, כשעם ישראל יצא ממצרים על מנת לקבל תורה - 'גם ערב רב עלה איתם'. הם גם כן רצו לקבל מהנעימות המיוחדת הזו. אך אומנם, לצורך עצמם ולכבודם, למקום שלהם. הם לא רצו להתמסר לנועם השם ששופע עלינו, אלא רק רצו לחוש נעימות בחיים שלהם. משראו שהתורה מתעכבת, חטאו בעגל. לפיכך, שבר משה רבינו את הלוחות, ובכך בעצם מנע מהם את התורה והעמיד אותם בניסיון. ולהם הרי אין כוח לניסיונות, כבר ראינו שלא הייתה להם סבלנות להמתין יום אחד עד שמשה ירד מן השמיים. ואז הם התייאשו מהרצון לקבל נועם, שצריך להמתין בשבילו.

יוסי: יפה. ולענייננו?

שייע: לענייננו, גם כיום, בתחילה התורה מאירה פנים ומשפיעה נעימות ומתיקות, הרי לכל אחד יש זמנים שנפתחת לו המתיקות בתורה, נכון?

יוסי: בטח, בישיבה היה שטייגן עצום. יכולתי לעבור סדרים שלמים בלי לזוז מהמקום

שייע: הנה לך. ועכשיו, כשרוצים לתת לך את המתיקות האמיתית, מנקים אותך מכל המשטינים שרוצים גם הם לינוק מהנעימות של התורה. למשל מהכבוד והגאווה, או מההספק והידיעה וכדומה. אתה לקראת מצב שהתורה שלך תהיה נטו להשם, תורה לשמה כפשוטו.

יוסי: אוהו... באמת?

שייע: בטח, ואל תוותר על זה. ואל תרפה מלרצות את זה. בתורה ע"א בחלק השני, רבינו כותב שהעיקר להרגיש את הנעימות שיש בתורה, ואשרי מי שזוכה לכך. כי כשמרגישים את הנעימות האמיתית, מתבטלות כל שאר הנעימות והרצונות השליליים שמשתלשלים ממנה. הרי בסוף קיבלנו לוחות שניות. רק סבלנות, זה רק מבחן.

יוסי: חזק שייע, מתוק מדבש. עכשיו שים לב, עיקר הקושי בלזכור את התורה הוא ריבוי הפרטים והשיטות, ש'אין הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד'. והרי גם המחלוקות בעצמן נתהוו מכך שהלוחות הראשונות נשברו, מהשכחה. וכבר כתוב בחז"ל, שקשה אותו היום שהתחילה המחלוקת שמאי והלל, כיום שנעשה העגל שזה היום שנשתברו בו הלוחות. אם כן איפוא, גם המחלוקות בעצמן נועדו לשם כך, להרחיק את מי שלא מעוניין באמת להבין שאלו ואלו דברי אלוקים חיים. כי בינינו, אין מתיקות אמיתית כמו להבין את נקודת המחלוקת, לפענח ולייחד כל מאן דאמר לפי שיטתו במקומות אחרים, ולהבין שבעצם הכל אחד.

שייע: נתפסת על דברי תורה. אשריך! תזכור שלוחות ושברי לוחות מונחים בארון. גם הדרך עד ללוחות שניות היא לא מיותרת, גם היא מונחת בארון הברית.

«אשרי הזוכה להרגיש נעימות התורה, כי יש נעימות בתורה, וזהו העיקר - לזכות להרגיש הנעימות שיש בתורה.»

שאלה:

שלום וברכה, רציתי לשאול: ידוע שכל דור שלא נבנה בין המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו, כי לולא העוונות שיש בידינו היה נבנה כבר, ורק הם שגורמים שלא ייבנה. אז אני לא מבין מה שייך לבקש על בניין בית המקדש כשבעצם הדבר תלוי רק בנו ובמעשינו?

תשובת אחד מחשובי הת"ח שליט"א:

שאלתך הנפלאה מעוררת תמיהה גדולה, כי כאשר מתבוננים בדברי מוהר"ן שמכוח אותה עובדה שעליה התבססת בשאלתך הגיע למסקנה הפוכה, שמוכרחים לבקש על בניין בית המקדש. וכך כתב בליקוטי מוהר"ן תניינא סי' ס"ז:

"והנה מה שעבר אין, כי כבר נשרף בית מקדשנו. אך כעת, שהשם יתברך מצפה לשוב אלינו ולחזור ולבנות בית מקדשנו, ראוי לנו שלא לעכב, חס ושלום, בנין בית המקדש, רק להשתדל בבניינו. על כן מאוד צריך ליהזר לקום בחצות, להיות מתאבל על חורבן בית המקדש, כי אולי בגלגול הראשון היה הוא הגורם שיחרב הבית המקדש, ואפילו אם לאו, אולי הוא מעכב עתה בניין בית המקדש, ונחשב גם כן כאילו הוא גרם להחריבו. על כן צריך ליהזר מאוד לקום בחצות, ולהיות מתאבל מאוד על חורבן בית המקדש."

מה באמת הפשט, איך נכנסת האבלות על חורבן בית המקדש כתפקידנו המרכזי דווקא בגלל שאנחנו גרמנו לחורבנו? נמשיך להתבונן בדבריו שם:

"והשם יתברך הבטיח לכל המתאבל על ציון לשום לאבלי ציון "פאר תחת אפר" (ישעיה ס"א). "פאר תחת אפר" דייקא. "פאר" זה בחינת המוחין, בחינת תפילין, בחינת ראש בית, בחינת מאורי אור, בחינת שבת המאיר לבית המקדש כנ"ל. "תחת אפר" - "אפר" זה בחינת מאורי אש, (שהוא ההיפך מהנ"ל), היינו שיהיו נכנעין מאורי אש, שעל ידם נשרף הבית המקדש, ויתגברו מאורי אור, שהם קיום הבית המקדש כנ"ל, וזהו "פאר תחת אפר", כנ"ל. נמצא, שעל ידי שהוא מתאבל על הבית המקדש, על ידי זה מכניע מאורי אש, ומתגברין מאורי אור, שהם בחינת שבת כנ"ל. וכו'.

וזהו: 'בראשית - ראש בית', היינו הצדיק האמת, שהוא היופי והפאר של העולם, שהוא בחינת יוסף, בחינת (בראשית מ"ב): 'יוסף הוא השליט הוא המשביר' וכו', בחינת ראש בית, ועל ידי שנתגדל השם של זה הצדיק, שהוא בחינת ראש בית, על ידי זה נפ" תחין העינים של ישראל כנ"ל. וזהו 'בראשית - לעיני כל ישראל'. 'בראשית', היינו ראש בית, בחינת הצדיק הנ"ל, שהוא הפאר של העולם כנ"ל, על ידו נפתחין עיני כל ישראל כנ"ל."

כדאי לעיין שם ולראות איך בגילוי או חלילה העלמת שם הצדיק תלוי החורבן, ואיך בעצם האבילות על החורבן נמשך תיקון בין

המקדש. אך על כל פנים המשוואה פשוטה, עד כמה שבעוונותינו בית המקדש עדיין חרב, אנחנו מוכרחים להתאבל עליו ובוזה עצמו אנחנו מגלים יותר ויותר את גילוי אור הצדיק, ובכך אנחנו מקרבים ומתקרבים לתיקונו ולבנינו.

בליקוטי הלכות (פסח ד' אות כ"ה) כתב: וְזֶהוּ (הוֹשַׁע ג), אַחַר יִשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מַלְכָם וּפְחָדוּ אֶל ה' וְאֵל טוֹבוֹ וְכוּ'. תָּנָא מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאי, בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים מְאֹסוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכוּ'. בְּמַלְכוּת שְׁמַיִם וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד וּבְבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְכוּ'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן מִנְסִיא, אֵין מְרַאִין סִימָן טוֹב לְיִשְׂרָאֵל עַד שִׁיחְזֹרוּ וּיְבַקְשׁוּ שְׁלִשְׁתָּן וְכוּ', עֵין שָׁם בְּפֵרוֹשׁ רַש"י. וְעַל פִּי הַתּוֹרָה הַנִּזְכָּר מְבָאָר הַיָּסֵב. כִּי כָּל אֱלוֹ שְׁלִשָּׁה דְּבָרִים אֶחָד וּתְלוּיִים זֶה בְּזֶה, כִּי מְבָאָר לְעִיל שֶׁהַשְּׁגַת אֱלֹקוֹת אֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת כִּי אִם עַל יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת וְכוּ' וּמְבָאָר שָׁם שְׁצָרִיכִין לְהַחֲיוֹת זֶה הַשֶּׁכֶל עַל יְדֵי אֹר הַפְּנִים שְׁמַמְשִׁיכִין בְּשִׁלְשׁ רְגָלִים עַל יְדֵי שְׁעוּלֵי לְבַיִת הַמִּקְדָּשׁ וְכוּ', עֵין שָׁם. וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׁלִשָּׁה דְּבָרִים הַנִּזְכָּר מְלָכוּת שְׁמַיִם, הֵינּוּ לְהַפְּיֹר אוֹתוֹ יְתִבְרַךְ בְּחִינַת הַשְּׁגוֹת אֱלֹקוֹת וְלָזֶה זֹכִיךְ עַל יְדֵי מְלָכוּת בֵּית דָּוִד שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצַּדִּיק אֵמֶת וְכוּ' ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת הַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי מִשָּׁם מְחִינִין אֶת הַמְּלָכוּת חֲכָמָה תַּתְּאָה הַנִּזְכָּר שְׁעַל יְדֵה זֹכִיךְ לְהַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹת וְכוּ' ל. וְזֶהוּ שְׁדִקְדֵק הַכְּתוּב, אַחַר יִשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת ה' וְאֵת דָּוִד מַלְכָם. וּבִקְשׁוּ דֵיקָא כִּי צָרִיכִין לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ וְלִדְרֹשׁ אַחַר זֶה מְאֹד לְזַכּוֹת לְמִצְאָ אוֹתוֹ יְתִבְרַךְ. וְזֶה עַל יְדֵי שִׁבְיַבְקֵשׁ וּיְחַפֵּשׁ אַחַר הַצַּדִּיקֵי אֵמֶת שֶׁהֵם בְּחִינַת מְלָכוּת בֵּית דָּוִד וְכוּ' ל."

הורגלנו לחשוב שאנחנו יכולים להסתדר לבד, וכפי שהצגת בשא- לתך הכואבת, מה מקום לתפילה על החורבן כשבעצם הדבר תלוי בנו. אך באמת מה שתלוי בנו הוא לבקש ולמצוא את אותם צדיקים שנעלמו, שבכוחם לפקוח את עינינו להתבונן בעצמנו ולמצוא את הדרך לשוב לה' יתברך. האבלות על החורבן היא המפתח להסרת אותה העלמה והסתרה שקיימת ושולטת בעולם, העלמת שם הצדיק שבכוחו להחזיר את ישראל למוטב.

כשאנחנו מבקשים על מלכות בית דוד, אין הכוונה למציאת יהודי שבמקרה הינו בן אחר בן לדוד המלך, אלא בקשתנו ושאפתנו היא למצוא את משיח צדקנו ויאיר את עינינו ויחזיר את ישראל ואת כל העולם להכרה במלכותו יתברך.

כשאנחנו מקוננים ומתפללים על בית המקדש, אנחנו לא באים להתנגד ולהכחיש את העובדה שאם לא נבנה בימינו כאילו נחרב בימינו, רק אדרבה, מכיוון שבעוונותינו הוא חרב, מוטל עלינו לקונן ולהתאבל ולכאוב על החושך שירד לעולם, ורק כך יתגלה האור האמיתי והשלם של הצדיקים, שיתקנו את כולנו, ויתגלה כבוד שמים בבניין בית המקדש.

אסירי התקווה!

מעט דבש

כל זה מורה ומרמז לאדם שאי אפשר לשום אדם בכלל ובפרט לבוא אל התקווה טובה כי אם על ידי צער ומידות גדול שהיא בחינת אבלות שמתאבלין ומצטערין על חרבן בית המקדש, אבל גם כשמתאבלין על הצער והחרבן והעקב על שאנו רחוקים כל כך בגלותנו מאבינו שבשמים. גם אז אסור לשאר בזה, רק לנחם את עצמנו בכל פעם בגדל התקווה שאנו מקוים לאחריית טוב ליצאת מהגלות מאפלה לאור גדול, כמבאר באיכה במידות הקנה שצועק בקול מר, "אני הגבר ראה עני וכו' השביעי טוב ליצאת מהגלות מאפלה לאור גדול, כמבאר באיכה במידות הקנה שצועק בקול מר, "אני הגבר ראה עני וכו' השביעי במדורים וכו'". בתוך כך מנחם את עצמו בעצמו "זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל, חסדי ה' כי לא תמנו וכו' (ל"ה ביצי"ה).

הנה אודו עיני כי טעמתי מעט הדבש הזה

נקודה מהחיים

הרב שלמה נחמיה שליט"א

זכרון יעקב

שלמות: רבש"ע איך זוכים לזה? לנגד עיני עומדות וניצבות דמויות ההוד של גדולי ישראל ותשוקה אדירה ממלאת את ליבי לזכות כן גם אני, במעמקי ליבי מפעפע הרצון העז לכבוש את ההר, לדעת את התורה כולה, לזכות לכתרה, ולא רק לדעת אותה, לעיין בה באמת, לדעת לדמות מילתא למילתא, ולשלוט בכל מכמני ים התורה, מבבלי ירושלמי ספרא ספרי, עד ספרי האחרונים והשתי"ם למיניהם, הרצון שליווה אותי מאז ילדותי רק הלך והתעצם ככל שגדלתי והפכתי לאיש, אליו נוספו עוד תחומים בהם הייתי רוצה למצוא את עצמי מושלם, יראת שמים, צדקות, קרבת ה', אמונה וביטחון..

יגיעה: בעולם המעשה, כשאחד רוצה להשיג משהו הדרך לכך די ברורה, תעמול, תזיע, תשיג. אחד שרוצה להרוויח כסף יודע שהוא צריך לעבוד קשה ובכוח יגיעתו ועמלו הוא מתחיל לצבור הון. וכך בכל תחום בעולם, אתה רוצה להתמקצע? להשיג משהו? תעבוד, תתאמץ, אם תטרח - תקבל.

מסתמא כך היא הדרך גם בהשגת התורה, הייתי בטוח בעצמי, ככל שיותר משקיעים מקבלים, הכול בדרך של 'סיבה ותוצאה' השקעת? קיבלת

שינוי כיוון: הסוויצ' שיצר רבינו בתודעה שלי, התרחש אחרי שלמדתי בליקו"מ תורה ל', שם מתבאר שהשגות אלוקות א"א להשיג אלא ע"י צמצום של שכל עליון שמצמצם רבי גדול ביותר לשכל תחתון. הדרך לזכות לשכל התחתון הוא ע"י 'שיעור אותיות התורה', ורבינו מסביר לשכל מצוה יש את הגבולות והשיעורים שהיא תחומה ומצומצמת בהם. כשראיתי את זה לא יכולתי להבין: 'מה עניין שמיטה אצל הר סיני', מה הקשר בין מצוות מעשיות להשגת התורה? את התורה משיגים בכוח ויגיעה, איך זה קשור למצוות מעשיות? אך עם הזמן התבארה לי הדרך לזכות לכתרה של תורה.

דיבור קולע שמעתי מהגאון רבי צבי חשין שליט"א בזמנו, שהפך לגמרי את הלך מחשבתו: 'התורה היא עמוקה גדולה ונשגבה כ"כ, ומאידך - מוחנו קטן גשמי ומצומצם ביותר, וממילא - להשיג את התורה עם פעולות הידיים והרגליים זה הגיוני בדיוק כמו להשיג את התורה עם כלי המוח...'

בן ישיבה יקר,
10 דקות
יש לך?

עשר דקות שבועיות של אור בספריו של הר"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

ממשק הצטרפות נגיש ונוח
במסופי נדרים פלוס | או בקו נכספה | שמונה 15
קטגוריית נכספה

03.50.111.06

פרוקט הדש וייחודי!

סדר לימוד שבועי קצר בספר הקדוש שיחות הר"ן להרה"ק מוהר"ן מברסלב עם הגרלות חכיות של אלפי שקלים בחדוש!

בודאי שנצרכים יגיעה ועמל, רק כך אפשר לזכות לידיעת התורה, אולם התורה היא רוחנית וקדושה, ולא בכוח הזרוע זוכים אליה. לזכות לתורה הוא ע"י ענווה ושפלות, באמונה, ברצון וחשק לזכות אליה, וגם העמל והיגיעה של תורה הוא באופן של התמסרות לתורה והכנת כלי הלב והמוח לקדושת וידיעת התורה, בגדר של 'אתערותא דלתתא'. גילוי הרצון והחלק המוטל עלי, ואז זוכים שהקב"ה משפיע מקדושת התורה וזוכים להשגתה.

המהדש בטובו

פעמי יום הדין הקרב ובא נשמעות בעוז, הכרוז הגדול מהדהד בעולם, לבוא ולהתקבץ יחד רבבות מכלל ישראל ביום 'הרת עולם' על ציונו של הצדיק הנורא שציווה והזהיר לבוא ולהשתתף בקיבוץ הנורא, שפועל נוראות בעולם. בשורות טובות מתבשרים אנו על מתחם ברמה גבוה בהרבה מהשנים האחרונות, 'מתחם בני הישיבות-אומן' אי של מנוחה, שהפך למושג.

כמו"כ מתארגנת קבוצה של בני הישיבות החפצים לנסוע יחד בהתעלות ובדיבוק חברים, לפרטים 0583209922. מתוך איריה שמורה בקדושה ובטהרה

חדשות ועדכונים מהנעשה ונשמע

הר יונה מס' האחראי: 0583202298

קריית יובל מס' האחראי: 0527138764

מרכז ירושלים מס' האחראי 0583299307

מודיעין עילית מס' אחראי 0533142942

קריית יערים מס' אחראי 0548479396

בני ברק (בקרוב) מס' אחראי 0534159718

בית וגן מס' אחראי 0504125663

אחיסמך מס' אחראי 0534133054

הננו לפרסם כאן חלק מחברות לאברכים שקיימות ברחבי הארץ כדי שכל אחד זוכה להשתתף בחבורה קבועה יוכל להצטרף לאחד החברות הקיימות ברחבי הארץ. אם באזורך עדיין לא קיימת חבורה התקשר לקו נכספה שלוחה 5.3 נווה יעקב מס' האחראי 0527156734 (קיימים שתי חברות).

פסגת זאב מס' האחראי: 0533160957

אופקים מס' האחראי: 0548481064

עפולה מס' האחראי: 0533162834

יו"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

לתרומות בנדריים פלוס < איגוד בני הישיבות 'נכספה' | להנצחת שמות ושמחות ניתן להתקשר למס' 0547-311-053 | לקבלת העלון במייל: a0799400036@gmail.com | להערות והארות ניתן להשאיר הודעה בקו נכספה בא"י 06-111-50-03 שלוחה 3 ובארה"ב 4776815-605

